

Enterprise Typology in a Canadian Context. URL: http://sec.oise.utoronto.ca/english/project_outputs/project33_March09Report.pdf (дата звернення: 15.10.2020).

УДК 346.3:005.95(043.2)

Кузьо Ю.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ДОГОВІРНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ З АУТСОРСИНГУ

Одним із напрямів розвитку та управління суб'єкта господарювання, який спрямований на підвищення його конкурентоспроможності та передбачає укладення договору між замовником та виконавцем з метою передачі останньому первинних та вторинних функцій компанії для оптимізації й скорочення витрат замовника, отримання прибутку, вважається аутсорсинг.

Аутсорсинг – це передача організацією певних видів або функцій підприємницької діяльності іншій компанії, що діє у потрібній сфері, на підставі договору.

На законодавчому рівні поняття аутсорсингу визначено розділом 4 Національного класифікатору України «Класифікація видів економічної діяльності ДК 009:2010», чинного від 01.01.2012 р., як угода, згідно з якою замовник доручає підряднику виконати певні завдання, зокрема, частину виробничого процесу або повний виробничий процес, надання послуг щодо підбору персоналу, допоміжні функції.

Конструкція договору аутсорсингу може бути доволі складною, оскільки в цьому договорі сторони успішно можуть поєднати передачу бізнес-процесу, певної функції шляхом і виконання робіт, і надання послуг одночасно. Крім того, як правило, має місце довгостроковий характер аутсорсингових відносин, що вимагає додаткової регламентації прав і обов'язків сторін, зокрема, стосовно звітування аутсорсера перед замовником, визначення кваліфікації працівників за бажанням замовника тощо. Нині, якщо сторони у разі укладення договору про надання послуг намагаються визначити весь спектр послуг, що будуть надаватися, то, відповідно, склад дій, які працівник виконуватиме на підставі договору аутсорсингу у межах переданого бізнес-процесу чи функції, може змінюватися з ініціативи замовника. Крім того, під час виконання функції, бізнес-процесу, що передаються на аутсорсинг, як правило, враховується

внутрішній регламент замовника. У свою чергу, у договорі про надання послуг виконавець відповідає за кінцевий результат, а спосіб досягнення цього результату може взагалі не цікавити замовника [1, с. 49].

Правознавці вказують на такі основні ознаки договору.

Укладається з метою передачі певних бізнеспроцесів, виробничих функцій, робіт, які безпосередньо належать до господарської діяльності, тобто для здійснення та обслуговування останньої. Отже, договір аутсорсингу застосовується у сфері господарювання.

Сторонами даного договору (замовником та виконавцем-аутсорсером) можуть бути виключно суб'єкти господарювання. При цьому склад учасників договору не збігається зі складом його сторін, оскільки учасниками договору аутсорсингу поряд зі сторонами є треті особи – кваліфікований персонал, який надається замовнику для виконання делегованих функцій чи бізнес-процесів.

Юридичним об'єктом договору аутсорсингу слід вважати виконання певних функцій та робіт для господарських цілей замовника шляхом залучення інших суб'єктів господарювання [1, с. 49-50].

Отже, договором аутсорсингу є зобов'язання суб'єктів господарювання, змістом якого є взаємні права та обов'язки щодо виконання аутсорсером переданих замовником виробничих процесів чи певних функцій для задоволення господарських потреб останнього. Натепер у судовій практиці співіснують різні правові позиції щодо розуміння поняття аутсорсингу. Наприклад, Окружний адміністративний суд м. Києва по справі № 2а-17883/11/2670 вказав, що за загальним правилом та своєю природою аутсорсинг – це виконання певних функцій і робіт, які традиційно вважаються внутрішніми і виконуються штатними працівниками, через залучення зовнішніх незалежних сторін на договірній основі [2]. В іншому рішенні визначено, що надання послуг аутсорсингу передбачає передачу на договірних умовах певних бізнес-процесів або виробничих функцій на обслуговування іншій компанії, що спеціалізується у відповідній сфері (ухвала Вищого адміністративного суду України у справі № 2а-14047/11/2670) [3].

Часто аутсорсинг розуміють як аутстафінг. Але за договором аутстафінгу виконавець надає працівників, із якими перебуває у трудових відносинах, замовнику для подальшого використання останнім їхньої праці у власній господарській діяльності нарівні з власними працівниками, а замовник зобов'язується прийняти

зазначену послугу та оплатити її, організувавши запозичену працю із забезпеченням дотримання трудового законодавства [4, с. 301].

Отже, договором аутсорсингу є зобов'язання суб'єктів господарювання, змістом якого є взаємні права та обов'язки щодо виконання аутсорсером переданих замовником виробничих процесів чи певних функцій для задоволення господарських потреб останнього. У зв'язку з цим обґрунтовується господарсько-правова природа договору аутсорсингу з тими особливостями, що характерні для власне господарських договорів.

Література

1. Згама А. Договірні зобов'язання з аутсорсингу: правова природа та деякі проблеми застосування. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 2. С. 48-52.

2. Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 січ. 2012 р. у справі № 2а-17883/11/2670. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/21736970> (дата звернення: 12.10.2020).

3. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 14 січ. 2015 р. у справі № 2а-14047/11/2670/ URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42404251#> (дата звернення: 12.10.2020).

4. Олюха В.Г. Оптимізація капітального будівництва: господарсько-правові проблеми: монографія. Київ: Центр учбової літератури, 2015. 302 с.

УДК 346.1:347.736(043.2)

Куц К.С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ СТАТУС КРЕДИТОРІВ У ЗАКОНОДАВСТВІ З ПРОЦЕДУР БАНКРУТСТВА

Дослідження даної теми полягає в необхідності вивчення та детального розгляду нормативних та інституційних основ кредиторів у справах про банкрутство. Саме статус кредитора у справі про банкрутство визначає форму та гарантування його вимог до боржника, час виникнення зобов'язань і соціальну значущість інтересу, що захищається. 18.10.2018 Верховна Рада України прийняла Кодекс України з процедур банкрутства, а 21.10.2019 Кодекс введено в дію, ним суттєво змінено правовий статус кредиторів у справах про банкрутство.

Аналізуючи особливості правового статусу кредиторів відповідно до Кодексу України з процедур банкрутства, можна